Överklagande ingett den 13 september 2018 av Republiken Tjeckien av det beslut som tribunalen (sjunde avdelningen) meddelade den 28 juni 2018 i mål T-147/15, Republiken Tjeckien mot kommissionen

(Mål C-575/18 P)

(2018/C 408/56)

Rättegångsspråk: tjeckiska

Parter

Klagande: Tjeckiska republiken (ombud: M. Smolek, J. Vláčil, O. Serdula)

Övrig part i målet: Europeiska kommissionen

Klagandens yrkanden

Klaganden yrkar att domstolen ska

— upphäva det överklagade beslutet,

— ogilla Europeiska kommissionens invändning om rättegångshinder,

— återförvisa målet till tribunalen för att tribunalen ska bifalla talan med avseende på de yrkanden som Republiken Tjeckien framställt i ansökan, och

— förplikta Europeiska kommissionen att ersätta rättegångskostnaderna.

Grunder och huvudargument

Till stöd för sitt överklagande anför klaganden en enda grund avseende ett åsidosättande av artikel 263 i Fördraget om Europeiska unionens funktionssätt (FEUF), jämförd med artikel 47 i Europeiska unionens stadga om de grundläggande rättigheterna (stadgan).

I den överklagade domen fann tribunalen felaktigt, i synnerhet med hänsyn till att kommissionen saknar befogenhet att anta ett beslut avseende traditionella egna medel, att den angripna rättsakten inte var en rättsakt mot vilken talan kunde väckas med stöd av artikel 263 FEUF, vilket tribunalen inte ansåg stod i strid med Republiken Tjeckiens rätt till ett effektivt domstolsskydd i den mening som avses i artikel 47 i stadgan, eftersom Republiken Tjeckien kunde erlägga villkorad betalning för det omtvistade beloppet, framställa invändningar mot riktigheten av kommissionens rättsliga uppfattning, och invänta att kommissionen skulle inleda ett förfarande enligt artikel 258 FEUF.

Tribunalens slutsatser strider mot artikel 263 FEUF, jämförd med artikel 47 i stadgan, eftersom villkorad betalning inte kan säkerställa att tvisten i framtiden kommer att prövas i sak av domstolen. Att det förhåller sig så följer av domstolens fasta rättspraxis avseende kommissionens utrymme för skönsmässig bedömning vid talan om fördragsbrott, av avsaknaden av bestämmelser om villkorad betalning, och i synnerhet av kommissionens tidigare praxis på området.

Överklagande ingett den 21 september 2018 av Pirelli & C. SpA. av den dom som tribunalen (åttonde avdelningen) meddelade den 12 juli 2018 i mål T-455/14, Pirelli & C. mot kommissionen

(Mål C-611/18 P)

(2018/C 408/57)

Rättegångsspråk: italienska

Parter

Klagande: Pirelli & C. SpA (ombud: M. Siragusa, G. Rizza, avvocati)

Övriga parter i målet: Europeiska kommissionen, Prysmian Cavi e Sistemi Srl

Klagandens yrkanden

Klaganden yrkar att domstolen ska

— i enlighet med artikel 169.1 i domstolens rättegångsregler, upphäva den dom som meddelades av tribunalen den 12 juli 2018 i mål T-455/14, Pirelli & C. SpA/kommissionen, vilken delgavs klaganden genom e-Curia, och

i enlighet med artikel 170.1 i domstolens rättegångsregler, bifalla Pirellis yrkanden i tribunalen i tillämpliga delar och, utan att återförvisa målet till tribunalen,

i första hand

— ogiltigförklara beslutet ([1]), i den del det avser Pirelli, i synnerhet artikel 1.5 d, artikel 2 g och artikel 4, i den mån Pirelli upptas bland mottagarna av beslutet,

i andra hand,

— med stöd av dess obegränsade behörighet enligt artikel 31 i förordning nr 1/2003 ([2]) och artikel 261 FEUF förordna om *beneficium ordinis seu excussionis* till förmån för Pirelli,

för det fall ett eventuellt överklagande som väckts av Prysmian om upphävande av tribunalens dom av den 12 juli 2018 i mål T-455/14 skulle bifallas,

— ogiltigförklara beslutet, eller ändra artikel 2 g, på så sätt att de böter som ålagts Prysmian och Pirelli solidariskt sätts ned,

— under alla omständigheter förplikta kommissionen att ersätta rättegångskostnaderna,

Under alla omständigheter, i den händelse tribunalens dom av den 12 juli 2018 i mål T-455/14 Pirelli & C. SpA/kommissionen, inte upphävs av domstolen, med stöd av dess obegränsade behörighet enligt artikel 31 i förordning nr 1/2003 och artikel 261 FEUF förordna om *beneficium ordinis seu excussionis* till förmån för Pirelli

Grunder och huvudargument

Första grunden: Tribunalen har åsidosatt sin motiveringsskyldighet med avseende på, den av Pirelli påpekade påstådda bristen på motivering, kommissionens avfärdande av detaljerade argument för att principen om ett bestämmande inflytande inte var tillämplig i förevarande fall, brist på likabehandling i det att kommissionen tillämpade principen om dubbel rättslig grund enbart på Goldman Sachs.

Tribunalen gjorde en felaktig bedömning av syftet med och räckvidden av kommissionens motiveringsskyldighet, när det inte slog fast att beslutet inte når upp till de krav som fastställts av unionsdomstolen. Tribunalen skulle ha ogiltigförklarat beslutet i den mån klaganden berördes, eftersom det inte innehåller en utförlig, tydlig och precis motivering till att Pirelli tillskrevs ansvar för överträdelsen genom presumtion trots att Pirelli lagt fram bevis på att de ekonomiska, organisatoriska och rättsliga förbindelsena med Prysmian inte medförde att dotterbolagets självständighet begränsades eller upphävdes. Den överklagade domen beaktar vidare inte Pirellis påstående att det utsatts för olika behandling genom att kommissionen tillämpade presumtionen om bestämmande inflytande istället för metoden med om dubbel rättslig grund som istället tillämpades på det andra moderbolaget, Goldman Sachs.

Den andra grunden: Åsidosättande av artikel 48 och artikel 49 i stadgan och en bristfällig och ologisk motivering i den överklagade domen med avseende på åsidosättande av den juridiska personen Pirellis grundläggande rättigheter och proportionalitetsprincipen från kommissionens sida.

Tribunalens slutsats att Pirellis ansvar utgör ett presumtionsansvar som inte är straffrättsligt ansvar för någons handlande utan ett personligt ansvar som tillskrivs den verksamhet som utgörs av företaget och dotterbolaget, som begått överträdelsen, bygger på en oriktig sammankoppling mellan två antaganden, tillämpning av konkurrensreglerna på företag och skydd för grundläggande rättigheter för juridiska personer som är föremål för rättsliga förfaranden. Tribunalen beaktade inte heller Pirellis påstående om den dubbla presumtionen om bestämmande inflytande. Kommissionen fann nämligen i beslutet att Pirelli utövade ett bestämmande inflytande inte bara på Prysmians affärsmässiga avgöranden utan även på dess konkurrensbegränsande beteende, utan att Pirelli gavs möjlighet att motbevisa detta antagande. Pirelli har även ifrågasatt den överklagade domen med avseende på bristande motivering vad gäller att kommissionen inte gjorde någon avvägning mellan de berörda intressena vad gäller presumtionen om bestämmande inflytande, medan den borde ha tagit hänsyn till de särskilda omständigheterna i fallet och rätten till försvar enligt Europadomstolens praxis. Slutligen, använde sig tribunalen av äldre och irrelevant praxis vad gäller Pirellis påstående att presumtionen om ett bestämmande inflytande inte var proportionerlig i den mening som avses i artikel 5.4 FEUF vad gäller säkerställandet av att böterna betalades och att högre böter kunde utdömas i avskräckande syfte.

Den tredje grunden: Åsidosättande av principen om solidarsikt ansvar, proportionalitetsprincipen och likabehandlingsprincipen samt en ologisk motivering vad gäller att principen om solidariskt ansvar tillsammans med Prysmian tillämpades på Pirelli vad gäller betalningen av böterna och bristfällig motivering i tribunalens dom avseende tillämpningen av beneficium ordinis seu excussionis *till förmån för Pirelli.*

Även om Pirelli, i likhet med Prysmian ålades att betala hela bötesbeloppet, var dess ställning helt annorlunda jämfört med dess före detta dotterbolag, vilket i beslutet angavs som ansvarigt för överträdelsen. Såsom det helt riktigt, men motsägelsefullt, anges i domen tillskrevs Pirelli ett ansvar som helt och hållet var härlett från dotterbolagets ansvar. Kommissionen borde ha mildrat de orimliga och oproportionerliga verkningarna av dess felaktiga uppfattning om vilket inflytande Pirelli hade på dotterbolaget med avseende på böterna, genom att inte ålägga företaget solidariskt ansvar eller genom att tillämpa detta ansvar endast på en del av böterna. Den skulle åtminstone ha beviljat Pirelli *beneficium ordinis seu excussionis*. Tribunalen åsidosatte principen om solidarsikt ansvar, proportionalitetsprincipen och likabehandlingsprincipen genom att inte ge någon motivering härvidlag.

Fjärde grunden: Åsidosättande av artikel 261 FEUF och artikel 31 i förordning nr 1/2003 vad gäller att Pirelli inte medgavs beneficium ordinis seu excussionis *enligt dess yrkanden i målet vid tribunalen.*

Enligt de ovannämnda bestämmelserna har tribunalen såväl behörighet att sätta ned böterna som att ändra villkoren för betalningen av dessa. I den överklagade domen anförd rättspraxis, som innebär att kommissionen inte kan utdöma böter i förhållande till respektive företags inbördes förhållanden, saknar betydelse för den av Pirelli anförda frågan, som tribunlen huvudsakligen inte beaktat, och som rör kommissionens, och tribunalens med utövande av sin obegränsade behöriget, möjlighet att använda sig av *beneficium ordinis seu excussionis* med avseende på det solidariskt ansvariga moderbolaget. Detta avser nämligen inte det interna förhållandet mellan de solidariskt ansvariga bolagen utan deras respektive ansvar i förhållande till kommissionen (så kallat externt ansvar).

([1]) Europeiska kommissionens beslut C(2014) 2139 final av den 2 april 2014 om ett förfarande enligt artikel 101 [FEUF] och artikel 53 i EES-avtalet (ärende AT.39610 – Elkablar).

([2]) Rådets förordning (EG) nr 1/2003 av den 16 december 2002 om tillämpning av konkurrensreglerna i artiklarna 81 och 82 i fördraget (EGT L 1, 2003, s. 1)